

Vänsterpress om Coronapandemin – slutet av april 2020

Artikelsamlingar: [Vänsterpress om Corona-epidemin – slutet av mars 2020](#), [Vänsterpress om Corona-pandemin – början av april 2020](#), [Vänsterpress om Coronapandemin – mitten av april 2020](#).

Se även: [Internationell press om Corona – mars 2020](#), [Coronavirus – Apokalypsen?](#) av Phil Hearse, [Antikapitalism i COVID-19:s tid](#) av David Harvey och [Perspektiv på Corona-krisen – april 2020](#)

Martin Fahlgren 26/4 2020

Innehåll

eFolket	1
<i>President Trump som medicinman – också</i>	1
Internationalen	2
<i>Återigen på dagordningen – ”kommunism eller barbari”</i>	2
<i>Blir Coronakrisen välfärdssamhällets och de sociala ingenjörernas revansch?</i>	6
Ny Tid	8
<i>Corona: Stora Ord, små ord</i>	8
Offensiv	9
<i>WHO: ”Det värsta ligger ännu framför oss”</i>	9
<i>Corona och arbetsmiljön: Hälsa och säkerhet måste vara prio ett</i>	11
Proletären	13
<i>Snåljåparna har tagit på sig spenderbyxor</i>	13
<i>Höga dödstal i privatiserad äldrevård</i>	15
Revolution	16
<i>Coronaviruset var väntat i USA</i>	16
<i>USA: Arbetare kämpar tillbaka i klasskriget mot corona</i>	17
<i>Ett socialistiskt program mot Coronapandemin</i>	22
<i>För en stridbar arbetarrörelse – för att rädda liv</i>	23

eFolket

President Trump som medicinman – också

Rolf Waltersson

eFOLKET 26/4 2020

Bild

Vid en av sina dagliga presskonferenser lanserar USA:s president Donald Trump en helt ny och banbrytande idé om hur man stoppar coronavirusets härjningar.

Det går helt enkelt ut på att man använder desinfektionsmedel, blekmedel och andra kemiska städprodukter invärtes. Till exempel genom injektioner.

”Jag har sett hur desinfektionsmedel kan rengöra ytor från viruset, att det slår bort viruset på mindre än en minut. En minut. Då borde det kunna användas som en injektion, som att städa upp inifrån”,

sa Trump vid denna presskonferens.

”Det var ett uttalande som under natten fick flera experter och läkare att tappa hakan”, skriver *Aftonbladet*.

”Tanken att injicera eller införa någon typ av städprodukter i kroppen är både oansvarigt och farligt”,

säger lungläkaren och globala hälsoexperten Viv Gupta till NBC News.

Trump lanserade även en idé om att man kan ta kål på coronaviruset genom starkt ljus:

”Föreställ er att vi träffar kroppen med ett otrolig kraftfullt ultraviolett ljus eller bara ett väldigt kraftfullt ljus...Du tar in ljuset i kroppen genom huden eller på annat sätt”,

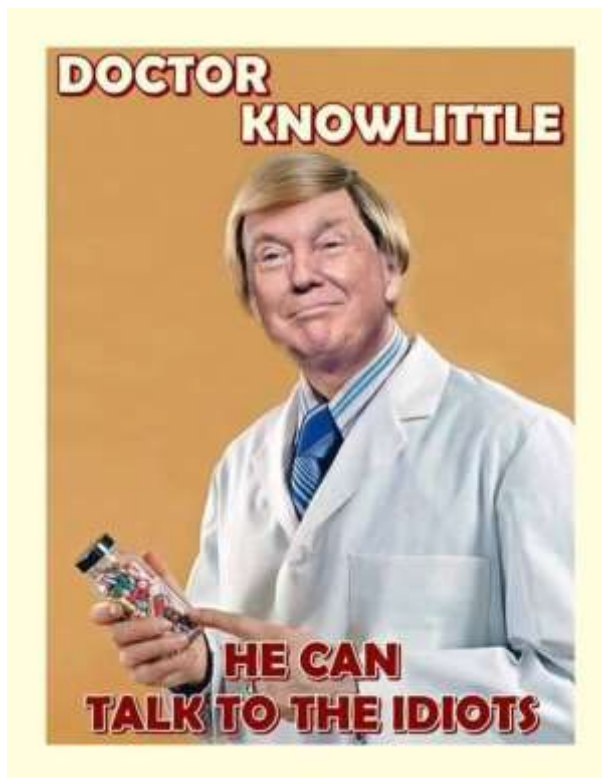
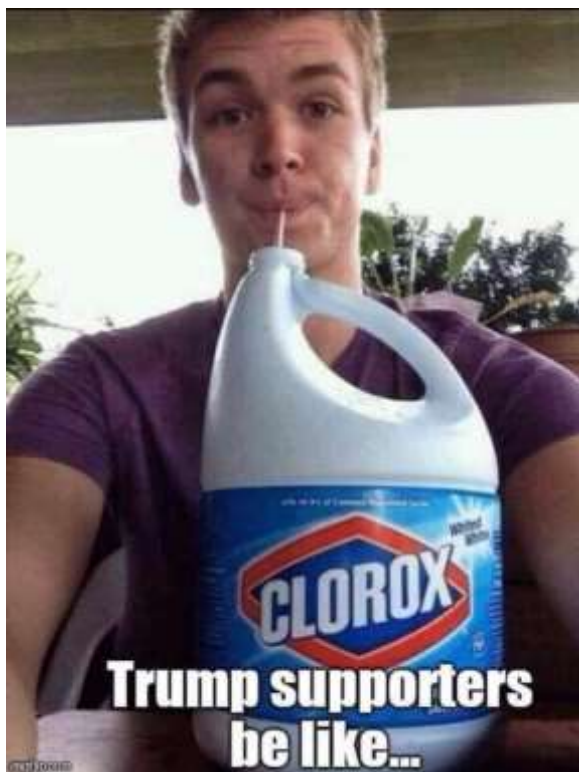
sade Trump, också genom referatet i *Aftonbladet*.

När en reporter från *Washington Post* frågade presidenten vad han menade, fick han till svar från Trump:

”Jag är president och du är fake news”.

Efter presidentens utspel har bolaget RB, som tillverkar reningsmedlet Lysol och Dettol gått ut med en varning att desinfektionsmedel under inga omständigheter får användas i människokroppen genom förtäring, injektion eller på annat sätt.

Donald Trumps avslöjande att han även har oanade talanger som medicinman har satt fart på nätet som svämmer över av hånfulla och satiriska inlägg och bilder. Här är ett par exempel

Skämtbilden ovan är gjord av Darius Kadivar
Den finns även i tryck på T-shirts

Internationalen

Återigen på dagordningen – ”kommunism eller barbari”

Aleksandr Buzgalin¹

Internationalen 24/4 2020

Coronakrisen är som ett mynt med två sidor: Å ena sidan ser vi en ”ny värld” födas, där folk inte bara är rädda för att skaka hand med varandra, utan överhuvudtaget är rädda för varandra ... Men å andra sidan inser allt fler att vi bara kan besegra denna katastrof genom att agera tillsammans, allihopa. Den ryska marxisten Aleksandr Buzgalin tycker sig rent av se hur Coronaviruset väcker kommunistiska impulser.

Coronaviruspandemin har blottlagt vårt gemensamma livs mest akuta problem, dess viktigaste motsättningar. En sida av detta förvärras ständigt av massmedia: vi har blivit rädda för varandra. Vi drömmer om att avbryta de internationella kontakterna. Vi vill avstå från personlig kommunikation. I allting ser vi kinesernas (amerikanernas, italienarnas, ryssarnas – välj det som passar) verk. I nästa steg framträder rasismen. Vi har börjat tala om att en ”ny värld”

¹ Aleksandr Buzgalin är politisk ekonom och filosof och bor i Moskva.

föds, där folk inte bara är rädda för att skaka hand med varandra, utan överhuvudtaget är rädda för varandra...

Men myntet har en annan sida. Folk upptäcker ”plötsligt” att det finns många saker i världen som inte går att köpa för pengar, oavsett hur mycket, och att de svåraste problemen inte går att lösa genom att lita till ”marknadens osynliga hand”. Att vi inte kan lösa dem ensamma. Att vår värld är en, och att vi alla måste arbeta tillsammans för att rädda den, ty oavsett hur viktig karantän och isolering må vara, så kan vi bara besegra denna katastrof genom att agera tillsammans, allihopa, världen i sin helhet. Karantän är inte så mycket ett sätt att rädda oss själva som det är en absolut förutsättning för att rädda alla.

Från allmänna budskap måste vi gå vidare till fakta och försöka föreställa oss deras konsekvenser. Vi måste försöka förstå problemets väsen och komma på en strategi för att lösa det.

Faktum nummer ett: vi har till och med börjat vara rädda för våra vänner. Det cirkulerar ett grymt skämt på Internet: ”Vänner, i dessa svåra tider måste vi hålla oss så långt från varandra som möjligt.”

Men det finns också en annan trend. Rationella marknadsegoister som så sent som igår förespråkade parollen ”alla för sig själv” börjar inse: vi sitter alla i samma båt.

Någonting förändras framför våra ögon. Även om det ännu inte helt och hållet är en regel, så har det blivit ett massfenomen att många unga vill hjälpa sina äldre och delta i frivilligorganisationernas arbete – något som för inte så längesedan var ett lustigt undantag. Klockan sex på kvällen applåderar italienarna för sjukvårdsarbetarna på sina balkonger, och sjunger sånger för varandra. Studenter på universitetet i Moskva uppmanar lärare som är äldre än 65 att inte tveka att be om hjälp. Inom ungdomskulturen börjar ömsesidig hjälp bli en trend, och inte bara i vänsterget-ton, utan även i stora sociala nätverk. Individualismen, som det viktigaste slagord som genomsyrar människors liv, är inte längre lika helig som för en månad sedan.

De jättelika köpcentrumen är tomma och vi upptäcker plötsligt i praktiken att det går att leva utan att shoppa. Att det inte är coolt att finnas till bara för att köpa en ny bil, utan mer sannolikt dumt. Att det går att läsa böcker och se filmer som en hel familj. Konsumtions-samhällets illusion börjar vackla, smälta bort och skingras i den nya samhällsatmosfären...

Nej vi har ännu inte uppnått kommunismens seger, men för första gången sedan den tidigare sovjetiska erans ”faktiskt existerande socialism” gick under, har miljontals människor på allvar börjat tänka på andra saker än pengar, prestigemärken och att anamma de senaste trenderna. De börjar tänka på möjligheten att inte leva sina dagar i en värld av konkurrens utan i en solidarisk värld.

Inte ens liberala politiker är längre rädda för att yttra ordet – solidaritet.

Varför? Därför att det är vad livet kräver. Kampen alla mot alla och marknadens osynliga hand kan inte lösa problemet med pandemin. Kampen mot den kräver huvudsakligen icke marknadsstyrda åtgärder. Den viktigaste motståndskraften mot denna delade katastrof är statliga regleringar och offentliga initiativ, ömsesidig hjälp, självbehärskning och att folks egon underordnas att lösa de problem vi har gemensamt. Folkintresset, som liberaler har förnekad i århundraden, blir en verklighet som är uppenbar för alla.

Men!

Men de moderna nationalstaterna, och än mer världsmarknaden som tills helt nyligen kontrollerades av globala aktörer, kan inte lösa problem som kräver samordnade aktioner från människor som litar på myndigheterna – som kräver aktioner i majoritetens intressen och inte ger efter för finanskapitalet och oljeföretagen (media, etc.). Över hela världen har en tydlig

bild framträtt: ju svagare den offentliga sektorn är, och ju mer staten är inriktad på oligarkernas och byråkraternas intressen före samhällets, desto fler människor hugger viruset ned.

Alternativet är uppenbart – planerade, direkta (inte marknadsstyrda) solidaritetsaktioner från statens och civilsamhällets sida för att stöda livsviktiga system. I första hand gäller det sjukvård, social trygghet, infrastruktur, energiförsörjning och därmed sammanhängande produktiv förmåga. Här kan och bör vi direkt gå vidare till socialisering (under offentlig kontroll och med transparent funktionssätt, och underkastad en förvaltning i samhällets intressen) av både privata och offentliga företag, och bryta mot marknadsinstitutionernas påbud. Vi måste skissera tydliga, transparenta, nya regler som tillämpas konsekvent och syftar till att förverkliga övergripande folkliga intressen. Här måste privategendomens okränkbarhet och intressen som rör att maximera profiter förpassas till andra plats.

Vilka stater som kommer att kunna göra detta, och i vilken omfattning, kommer både att bero på medborgarna och på hur tydligt, konsekvent och aktivt vi kräver att myndigheterna vidtar dessa åtgärder. Det är dags att erinra sig romantiska vänsteranhängares till synes utopiska paroll: "För folket, inte profiterna!" Det är detta pandemin ställer i förgrunden.

Faktum nummer två: på sitt eget sätt är viruset demokratiskt. Alla blir sjuka – ministrar, stjärnor inom show business, miljardärer och tiggare. Viruset är jämlikt, men det jämnar inte alla med marken och inte i alla avseenden. Pandemin har satt ett frågetecken inför pengarnas förmåga att lösa alla frågor, men har inte givit något svar. Som tidigare härskar ett annat system av förhållanden över världen: en del människor lever i lyx och kan behandlas under perfekta förhållanden medan andra – många miljarder – inte ens har pengar till vanliga mediciner. Dessa sistnämnda människor är inte bara medborgare i fattiga länder i den globala "periferin". De innefattar tiotals miljoner människor i Ryssland som lever på 10 000–15 000 rubel i månaden [ca 1 300–2 000 kr] och migranter i våra stora städer ...

Men det paradoxala med den globala pandemin är det faktum, att när tiggare blir sjuka så innebär det ett dödshot mot alla, och personer i etablissemangen är inte undantagna. Antingen löser vi problemet tillsammans, och för alla, eller så kommer vi alla att hamna i allt större fara. För att vi alla ska förenas för att lösa problemet, måste de som har hundra eller tusen gånger mer än andra åtminstone dela med sig en avsevärd del av sitt välstånd. Det är ett absolut krav, och inte bara moraliskt. Det är oundgängligt för att övervinna pandemin. De resurser som kommer att krävas för att beseгра pandemin måste tillhandahållas av miljonärer och miljardärer, inte genom att de begränsar sina investeringar utan genom att de inskränker sin personliga konsumtion. De restriktioner det handlar om här kommer att bli avgörande, ty på detta sätt kommer ingen att lida. Inte ens plutokraterna själva. De kan låta bli att köpa nya lustjakter eller göra om sina palats under hela pandemin.

Så sent som i vintras verkade en seriös diskussion om att samhällets intressen skulle kunna prioriteras före kapitalets omöjlig, även om man redan då kunde ha tänkt sig att den hotande ekonomiska krisen skulle ha tvingat folk att tänka på sådana frågor. Men, som det ryska talesättet säger, då hackade inte någon stekt kyckling på dem.

Nu har den hackat dem.

Jag kan inte påstå att kapitalägarna omedelbart glömde bort sina profiter och fylldes av tankar på att lämna över sina inkomster till kampen mot infektionen, även om en del symboliska åtgärder har vidtagits.

Sanningen är att profitema inte har glömts bort.

Även nu är kapitalägarna mer beredda att gå med på att halva mänskligheten blir infekterad än att gå med på att förbjuda utländska ekonomiska tillflyktsorter, eller omdirigera huvuddelen

av sina personliga utgifter för att tillfredsställa offentliga behov. Men befolkningsmajoriteten börjar förstå att det är nödvändigt att tvinga dessa personer att åtminstone börja dela med sig lite. Även staten börjar inse detta. Den har brukat tjäna oligarkerna, men nu känner den en kittling i ryggmärgen som säger den att det är dags att komma ihåg sitt ansvar för medborgarnas liv. I denna fråga kan vi inte förlåta staten för dess tröghet och obeslutsamhet. Samtidigt börjar enstaka individer från klanen av miljonärer och miljardärer inse att det är bättre att dela med sig av en del av sina inkomster och till och med egendomar, än att leva i en värld av epidemier och karantän.

Huruvida detta förändrade sociala medvetande kommer att leda till relativt beslutsamma aktioner beror återigen på oss. Ett antal stater, till och med Ryska federationen, har börjat ta de första blygsamma stegen, men än så länge föredrar de att använda sina reserver, som består av tillgångar som har skapats av sina medborgares arbete...

Men samtidigt kan problemet inte lösas av nationalstater som agerar på egen hand.

Faktum nummer tre: pandemin är ett problem för hela mänskligheten. Den påverkar var och en av oss – direkt! Virusets har visat att det är i alla medborgares intresse i alla länder att problemet blir löst i hela världen. Varken i Kinas vidsträckthet, i det lilla Moldavien, eller i vårt eget Ryssland kan vi gömma oss för viruset. Stängda gränser, karantän och isolering är nödvändiga för att bromsa den globala spridningen av viruset. Karantäner i Kina har visat sig vara avgörande nödvändig inte bara för Kina, utan också för medborgare i hela världen, inklusive för oss ryssar. Samma sak gäller Italien och även för oss. Även om vi med hjälp av något sorts mirakel stoppar viruset i Ryssland, men inte räddar mänskligheten från det (och alla kommande virus!), så kommer vi inte att göra oss själva säkra, eftersom nästa virus (eller något annat internationellt problem) kanske inte stannar i spärrarna på de internationella flygplatserna.

Viruset har visat hur livsviktiga principerna om vänskap mellan folken och internationalism är. Bland de mediciner som krävs för att behandla pandemin finns den internationella solidariteten. Den innefattar också hjälpa till de länder och regioner där situationen är svårast. Den innefattar också hjälp till de länder och regioner där fattigdomen är så svår att de inte kan lösa sina problem själva. Även om vi bara tänkte på våra egna intressen skulle vi nu behöva hjälpa dem.

Kanske det viktigaste i detta sammanhang är att alla framsteg i kampen mot viruset, alla nya upptäckter, alla de olika sätten att skapa ett vaccin och särskilt tekniken att producera det måste tillhöra mänskligheten, gratis och utan begränsningar. Det får inte finnas några restriktioner gällande enskild intellektuell egendom för ett vaccin mot viruset, oavsett vem skapar det eller var.

Är ett sådant beslut möjligt under de nyliberala ”spelregler” som nu kryddas med nationalism och högerpopulism? Så sent som igår skulle jag ha svarat ”nej”. Men situationen förändras framför våra ögon, och det snabbt. Här är ett exempel, ett lustigt sådant. I Ryssland älskar folk anekdoter, som i egenskap av mätare av den allmänna opinionen återspeglar majoritetens stämningar bättre än alla opinionsundersökningar. Under de senaste två veckorna har socialt utpekande anekdoter om coronaviruset blivit extremt populära. Jag ska bara återge en av dem, som kom till oss från Europa: ”Ni betalar skådespelare och fotbollsspelare miljontals euro”, klagar en vetenskapsman, ”och 2 000 euro till en biolog. Nu vill ni ha ett vaccin. Ok, gå till ’stjärnorna’ och se om de kan komma på ett vaccin åt er.”

I detta och många andra skämt finns det ett tragiskt absurt element: efter att ha hållit sig vid liv genom att producera bedrägerier (stjärnor, derivator, märken, trender, hajp) har den senkapitalistiska världen visat sig oförmögen att vare sig förhindra eller lösa virusproblemet (och

det kan mycket väl vara så att det var den som släppte lös viruset på världen, och dömde hundratusentals om inte miljoner till sjukdom och hot om död). Denna värld måste förändras. På själva randen till pandemin pekade inledningen av den andra världsekonomiska krisen under de senaste 20 åren redan indirekt på detta. Nu pekar pandemin direkt på det.

Sammanfattningsvis: impulserna till solidaritet, rättvisa och internationalism är tidiga tecken på framväxten av det nya samhälle som under mer än ett sekel har varit på väg att födas, på ett plågat sätt och genom motsättningar, blod och svett. För 150 år sedan kallade Marx och Engels det för ”frihetens rike”, kommunismen. Det är dess rätta namn, och det har ett passande innehåll: solidaritet, rättvisa och internationalism.

Och även frihet. Friheten att lära sig den historiska utvecklingens lagar, och förändra världen i enlighet med dem. Det är dags att förändra världen. Imorgon kan det vara försent. Om vi inte går beslutsamt till vänster idag, så kommer fascismens bruna plåga att hemsöka oss imorgon, mer fruktansvärd än coronaviruspandemin.

PS.

Denna artikel har sitt ursprung i tankar som föll mig in under två eller tre dagar nyligen under ett samtal med mina kamrater i Alternativrörelsen, Ljudmila Bulavka, Andrej Kolganov, Natalja Jakovleva och andra. Jag omvandlade dessa tankar till denna text bokstavligen på en kväll. Och bokstavligen talat samma kväll, efter att jag hade skrivit texten, stötte jag på två artiklar om nästan exakt samma ämne på Internet – av den välkände slovenske intellektuelle Slavoj Žižek och den unge ukrainske aktivisten Jurij Latisj. Och den 28 mars talade Sergej Kurginjan på rysk public service-tv i programmet ”Rätt att få veta”, om att den sovjetiska mannen och kvinnan behöver födas på nytt, som det enda sättet att lösa de problem som staplas på oss.

Det var ett gott tecken.

Kommunismens spöke hemsöker återigen världen!

DS.

Tidigare publicerad i *Links, international journal of socialist renewal*

Översättning: Göran Källqvist.

Blir Coronakrisen välfärdssamhällets och de sociala ingenjörernas revansch?

Kjell Östberg

Internationalen 24/4 2020

Varför väljer Sverige att lita på att medborgarna följer experternas råd? Varför behöver inte befolkningen låsas in och övervakas? Som samtidshistoriker har jag ett förslag till svar. Det återspeglar den djupa tilltron till det svenska välfärdssamhället, trots årtionden av erosion, och inte minst till dess verkställare – de sociala ingenjörerna. Det skriver historikern Kjell Östberg som också är aktiv i Socialistisk Politik.

Yvonne Hirdman har livfullt beskrivit de sociala ingenjörernas framväxt. När socialdemokratien under 30-talet inledde sitt långa regeringsinnehav fanns ett skriande behov av intellektuellt och praktiskt stöd för att föra ut den nya politiken. En grupp radikala intellektuella erbjöd sina tjänster. Vetenskap, rationalitet och saklighet; en vilja att få saker gjorda och tillit till den goda staten, så sammanfattar Hirdman deras program. Syftet var att frigöra människan.

Det blev en framgångssaga. Gruppen kring Gunnar och Alva Myrdal kombinerade rollerna som vetenskapsmän, agitatorer, politiska aktörer, utredare och statliga ämbetsmän. Och inte minst stod folkhälsan i fokus.

När välfärdsstaten växte efter andra världskriget ökade behovet av pålitliga välfärdsbyråkrater. Utbildningsexplosionen levererade studenter med annan bakgrund än de traditionella ämbetsmännen. Departement och ämbetsverk fylldes med unga män och kvinnor med samhällsomvandlande ambitioner. Många hade börjat sin karriär med att koka kaffe eller dra stenciler i SSU.

Denna generation spelade en avgörande roll för att, ofta i nära samarbete med gamla och nya sociala rörelser, bygga det välfärdssamhälle som kulminerade under 1960- och 70-talen.

Under trycket från den nya kvinnorörelsen fick vi feministiska byråkrater, femokrater, inom AMS och Socialdepartementet som drev fram jämställdhetsreformer på löpande band.

Folkhälsan stod åter i centrum. Vården var offentligt finansierad, ägd och driven. Apoteken förstatligades. Förebyggande verksamhet och upplysning, ofta i samarbete med folkrörelser, var viktigt.

Visst levde Myndighetssverige kvar. Visst utsattes medborgarna för kränkningar och övergrepp, men, under trycket från de sociala rörelserna, i minskad utsträckning. Socialstyrelsen upphörde med att beskriva homosexualitet som en sjuk dom. Kvinnor fick rätt att själva bestämma om abort. Tvångssteriliseringar avskaffades.

Den nyliberala kontrarevolutionen förändrade allt. Nu efterfrågades inte längre sociala ingenjörer för att utveckla välfärdsstaten. Istället skulle ekonomer slimma den och öppna för privatiseringar (och de sociala ingenjörerna fick löpa gatlopp på borgerliga kultur- och ledarsidor.)

Resultatet ser vi idag. Den kollektiva välfärdsstaten säljs ut. Apoteken privatiseras. Vården utformas av ekonomer från Boston, inte de egna professionerna.

Men samtidigt, den folkliga uppslutningen bakom idén om den solidariska välfärdsstaten är på många sätt obruten. SOM-institutet visade nyligen att motståndet mot vinster i välfärden – motorn i privatiseringstvågorna – är fortsatt massivt, långt in i borgerliga kärntrupper. Vården, Skatteverket och Systembolaget toppar de verksamheter vi har högst tillit till. Mer än 99 procent av alla föräldrar tar fortfarande sina barn till barnhälsovården, trots att det är frivilligt.

När nu den nyliberala världsordningen krackelerar inför våra ögon kan vi till och med höra borgerliga privatiseringsfanatiker beklaga utförsäljningarnas konsekvenser.

Jag tror att det är en återspeglning av idén om den solidariska välfärdsstaten som vi ser i tilliten till Anders Tegnell och uppslutningen bakom Folkhälsomyndighetens rekommendationer.

Men välfärdsstaten skiljer sig i väsentliga avseenden från den stat som i decennier präglats av nyliberalism och New Public Management. Och dagens experter har ingen självklar förankring i sociala reformprogram.

Uppluckringen av den solidariska välfärdsstaten har pågått länge. Partier och rörelser som byggde upp den har försvagats eller bytt ideal.

Det var längesen stora grupper av unga radikala samhällsförbättrare sökte sig till socialdemokratin för att förverkliga sina idéer. Och den generation som nu styr skolades redan som unga SSUare till att försvara en politik som skapat djupare sociala klyftor än vi sett på ett halvsekel.

Visst öppnar den uppkomna situationen för kollektiva lösningar. För gemensamt demokratiskt ägande. För behov istället för vinstjakt.

Eller som Annie Ernaux skriver i sitt brev till Emmanuel Macron: ”Se upp herr president, för vad denna tid i karantän, denna omkastning av tingens ordning, kan leda till. Det är en tid som lämpar sig för omprövningar. Inte din tid! Inte den värld av skriande ojämlikheter som epidemin blottar.”

Men kraften att nå dit hämtas inte i omförhandlade Januariavtal eller genom att utan villkor ösa pengar över miljardutdelande Wallenbergföretag. Den finns i erfarenheterna från den kämpande vårdpersonalen. Från de rörelser som envetet försvarat välfärdsstaten och bekämpat utförsäljningar och hyresspekulationer. I solidariteten hos flyktingrörelsen. I engagemanget hos unga klimataktivisterna.

Ny Tid

Corona: Stora Ord, små ord

Mikael Brunila

Ny Tid 24/4 2020

Kriser kännetecknas av att vi saknar ord för att beskriva dem. Trots den flodvåg av nyheter om COVID-19 som sköljer över oss dagligen, famlar vi efter ord. Eller kanske det är just på grund av överflödet av ord vi ändå inte hittar de rätta orden. För många ord att göra ordning bland. Efter att i veckor ha följt scenarier, prognoser och Stora Ord, föredrar jag just nu att läsa små ord.

Jag bor i Montreal. När coronapaniken började spridas, blev även jag smittad av ångesten. Jag skulle boka flyg och åka hem, bara "ifall något händer". Jag hade följt med utvecklingen i Kina noga, och var orolig för min familj, mina vänner och mig själv. **Marx** beskriver i *Grundrisse* hur kapitalet "tillintetgör rummet med hjälp av tiden", allteftersom cirkulationen av varor och människor accelererar. Att åka från Montreal till Helsingfors var ännu i januari lättare än någonsin förut. När gränserna började stängas och flygen ställas in, kände jag inombords hur tiden saktade ner och rummet bredde ut sig. Plötsligt märkte jag att det finns en ocean mellan mig och alla där hemma.

Poeten **Anne Boyer** skrev i början av krisen några små men välvalda ord. Boyer menar att vi måste synliggöra det negativa rummet mellan oss så vi vet att det vi *inte* gör också är en gest av kärlek. Vi står inför det märkliga uppdraget att vi måste sammanstråla med själen, samtidigt som vi håller distans med kroppen. Jag bestämde mig till slut för att stanna i Montreal, där min själ har större ro trots att kroppen är långt från Finland.

Nu när tiden inte hjälper kapitalet, verkar den istället konspirera mot oss med rummet. Även om vi vore nära varandra i samma stad, så är vi långt ifrån varandra, kanske flera månader bort. Samtidigt är tiden inte sig längre lik. Skillnaden mellan dagar och veckor har blivit diffus. Vi upptäcker kollektivt det som fenomenologer och kvantfysiker vetat länge: tiden finns endast som vårt varande i den och vår erfarenhet av den.

Hur kan vi då bebo detta märkliga rum i denna besynnerliga tid? "Boredom is back", skämtade en vän på Twitter. Vi är uttråkade då vi vill ut ur nuet, in i nästa stund, med ny stimuli. Före corona skrev gruppen Institute For Precarious Consciousness i texten "Alla har vi ångest" – en modern klassiker bland oss som är rätt så unga och mycket ångestfyllda – att den mest karakteristiska känslan för vår samtid är ångesten. Medan tidigare generationer var uttråkade av sitt arbete vid det löpande bandet, av restriktiva sexuella normer och livet i kärnfamiljen, har vår generation så mycket frihet men så lite verklig säkerhet att vi har konstant ångest. Ångest över att oavbrutet rikta vår uppmärksamhet på tusen och en stimuli, att alltid vara i beredskap för något nytt jobb, någon ny "kunskap", någon ny "möjlighet", någon ny plats.

Ändå är det svårt att nu sakta ner och låta uppmärksamheten vila. Och så har förstås många nu ångest över ett förlorat jobb, en hyra som plötsligt inte går att betala, den enorma ensamheten eller någon nära och kär som börjat hosta oroväckande. De som jobbar inom sjukvården är knappast heller uttråkade.

Medan tillvaron för många av oss ändå saktat ner, verkar vissa händelseförlopp utspelas fortare än tidigare. I Ungern drev **Viktor Orban** igenom en undantagslag som ger honom nästan obegränsade maktbefogenheter. Vi kan nu skönja en framtid där rädslan för corona och andra smittor leder till att många av undantagsåtgärderna även i andra länder blir mer än undantag. Telefoner spåras redan för att bryta smittokedjor. Men teknologi för att spåra smittosamma virus kan lätt användas för att spåra även andra sociala smittor.

Många Stora Ord har uttalats om de här tendenserna. Slutna gränser och drakonisk övervakning förekommer i många scenarier, liksom även nya geopolitiska realiteter. Den ryska traditionalisten **Alexander Dugin** menar i en bloggtext att den liberala världsordningen med USA som sin navel nu slutgiltigt är över. Istället går vi liksom **Samuel Huntington** förutspådde mot en mångpolär värld, med olika "civilisationer" och intressesfärer. Andra tror att Kinas inflytande kommer att öka, då det blir klart hur mycket bättre landet lyckades bekämpa smittan än många demokratier i Väst. Inom vänstern hoppas många på socialdemokratins återkomst. I USA sprids corona nämligen av människor som varken har sjukpenning eller arbetslöshetsskydd och därför måste fortsätta jobba som vanligt. Åtminstone i detta läge verkar många välfärdssamhällen mer uthålliga än den vigulanta amerikanska kapitalismen.

Det som de flesta tyckare verkar enas om, är att statsmaktens betydelse kommer att öka. Under corona måste alla mänskliga relationer förmedlas av staten, den enda aktör som kan införa och upprätthålla undantagstillstånd. Bristen på ord i kriser leder ofta till ett behov av Stora Ord uttalade av auktoriteter. Men i all tysthet måste vi samtidigt återupptäcka hur våra mest vardagliga relationer ser ut.

När kärlek innebär fysisk distans, är det svårt att organisera något utanför statsapparaten. Ändå försöker många. På Instagram cirkulerar bilder av lappar med erbjudanden om olika former av hjälp som folk satt upp i sin trappuppgång eller sitt kvarter. Några av mina vänner startade ett gemensamt textdokument för vardagliga observationer om coronalivet, och allt fler människor från allt fler platser deltar i skrivprocessen. I Nordamerika pågår försök att organisera hyresgäster till betalstrejk. I flera städer organiserar grupper ömsesideshjälp för att distribuera gratis mat på tryggaste möjliga sätt. Andra tillverkar hemlagade masker och donerar dem till volontärgrupper och sjukhus.

Utöver stora prognoser, tror jag det också är värt att dröja vid de små orden. Hur kan vi älska varandra? Hur kan vi organisera tillsammans? Hur kan vi sammanstråla med själen, medan våra kroppar håller avstånd? Hur kan vi förhålla oss aktivt till det negativa rummet mellan oss, istället för att bara sitta och vänta på statens Stora Ord? Hur kan vi livnära smittor för rättvisa och gemenskap, samtidigt som vi bekämpar coronasmittan?

Offensiv

WHO: "Det värsta ligger ännu framför oss"

Per Olsson

Offensiv 22/4 2020

I måndags (den 20 april) varnade världshälsoorganisationen WHO att vi ännu inte har sett det värsta av coronapandemin. Varningen kom samma dag som antalet bekräftade smittade globalt ökat till nära 2,5 miljoner personer och 164 000 personer dött i viruset – där båda siffrorna sannolikt är stora underskattningar.

Samtidigt med den fortsatta smittspridningen börjar allt fler länder att öppna upp, vilket spelar rysk roulette med människors liv och hälsa.

I ett allt mer polariserat USA driver Trump och hans anhängare med stöd av storföretagen en extremt utmanande kampanj för att öppna upp igen i början av maj. Enligt Trump är ”läget nu under kontroll”. Det hävdade även den ryske presidenten Putin strax innan smittan började spridas på ett lavinartat sätt i Ryssland.

Den senaste tidens dramatiska prisfall på råolja, särskilt på den amerikanska WTI-oljan, riskerar nu bli ett ytterligare argument för att samhället snabbt måste återgå till det ”normala”.

Samtidigt med den fortsatta smittspridningen börjar allt fler länder att öppna upp, vilket spelar rysk roulette med människors liv och hälsa (Foto: European Centre for Disease Prevention and Control / Flickr CC).

Oljeprisfallet är en följd av fortsatt överproduktion, trots att den globala efterfrågan har störttyckt med nära en tredjedel. Att handlarna i måndags fick betala för att bli av med sin olja illustrerar krisens djup och omfattning. Priset på WTI-olja är det lägsta sedan handeln med denna olja inleddes år 1983. Priset har också fallit på Nordsjöoljan Brent, men inte lika mycket.

– Det som händer nu är att det är svårt att hitta lagringsplats för oljan som produceras i USA. Det är fullt. Då måste man dumpa priserna. Det är ingen som vill ha oljan, kommenterade Thina Saltvedt, oljeanalytiker på Nordea, i SVT och tillade att situationen är extrem.

Och det är en ”extrem” situation som kan bli långvarig på grund av att ”det låga oljepriset är här för att stanna” (råvaruanalytikern Christian Kopferi i SvD Näringsliv den 21 april). I spåren på oljeprisfallet följer en serie av ekonomiska, politiska och sociala konvulsioner, som kan påskynda en rad regimers fall.

Att oljepriset rasade även efter den uppgörelse mellan de oljeproducerande länderna, som blev klar i mitten av april och som innebär att oljeproduktionen minskar med 9,7 miljoner fat (nära 10 procent av hela produktionen, en rekordstor minskning) om dagen under maj och juni, spred ytterligare panik och skräck inom det kapitalistiska etablissemanget.

Uppgårelsen, som endast blev möjlig efter enorma påtryckningar från Trumpadministrationen och USA:s oljefättar, visade sig snabbt vara otillräcklig eftersom den globala efterfrågan enbart under april beräknas ha minskat drygt tre gånger så mycket (med 29 miljoner fat). Oljeprisfallet får katastrofala effekter, särskilt i fattiga länder som exempelvis Nigeria där oljan står för mer än 90 procent av landets exportinkomster och mer än hälften av statsinkomsterna. Priset på olja från Nigeria överstiger nu produktionskostnaderna.

I USA har Trump lovat att stödköpa olja och ge nya subventioner till oljebolagen för att försäkra sig om deras fortsatta stöd. Det förstärker oljeberoendet när krisen har gjort behovet av en total och grön omställning än mer akut.

Den djupa ekonomiska krisen, den värsta sedan 1930-talets depression, och den kollapsade efterfrågan utgör en prispress på inte bara olja, utan även på andra råvaror. Undantaget är priset på livsmedel.

Kombinationen av regeringarnas protektionistiska åtgärder och marknadens kaos jämte de effekter på produktion och handel som nedstängningarna får har resulterat i att priset på exempelvis ris har stigit till sin högsta nivå på 13 år.

En ny global matkris hotar. Enbart i Västafrika hotas nu 50 miljoner människor av hunger. ”Enligt FN:s beräkningar kan hälften av alla jobb i Afrika gå förlorade och en halv miljard människor kan hamna i fattigdom till följd av coronakrisen” (Oxfam den 9 april).

När behovet av global samordning och gemensamma åtgärder är som störst går de kapitalistiska regeringarna i motsatt riktning – mot mer nationalism och nya murar byggs. Det i sin tur förvärrar krisen.

Coronakrisen är en historisk kris för kapitalismen och nyliberalismen, vilken måste besvaras med organisering och kamp för en global socialistisk omställning.

Corona och arbetsmiljön: Hälsa och säkerhet måste vara prio ett

Redaktionen

Offensiv 22/4 2020

Hemma, i butiken, på arbetet – ja, överallt samtalas det om covid-19. Risken att utsättas för smitta finns överallt där människor finns.

Oro och ovisshet, blandat med en hel del mindre att göra, kan påverka arbetsmiljön på ett negativt sätt.

– Om vi ska prata arbetsmiljö och risker i den situation vi nu lever i får en börja med att uttrycka sin solidaritet med anställda yrkesgrupper inom vården som idag har den mest pressade arbetssituationen och på daglig basis frontar och vårdar smittade människor och därmed utsätts för de största riskerna. Men även solidaritet med varslade arbetare, som förlorar sina jobb i denna kris, säger Johannes Lundberg, teamledare på Angered Arena och fackligt ansluten till Vision.

Han påtalar att alla är påverkade av den kris som vi nu upplever, såväl i arbetet som privat.

Angered Arena är en kommunal idrott- och motionsanläggning med fokus på friskvård och föreningsliv och samlar i normala fall över 1 000 besökare per dag. Besöksantalet har gått ned kraftigt senaste månaden.

Detta menar Johannes kan väcka andra typer av arbetsmiljöfrågor som arbetsgivare får vara lyhörd för.

Johannes Lundberg om situationen på sitt jobb sedan covid-19-krisen bröt ut.

– Då andra stressar ihjäl sig eller blir varslade kan det ju låta löjligt att lyfta att det är för lugnt som en arbetsmiljöfråga, men vi kommer inte ifrån den psykosociala arbetsmiljöns vikt, kris eller ej. Det är ingen direkt fråga ännu, men det bubblar lite under ytan hos oss.

Berätta om arbetet sedan covid-19 utbrottet?

– Jag skulle påstå att det hos oss började väldigt tidigt som en fråga. Veckor innan de första smittade i Sverige och regeringen hade sin första presskonferens hade vi en hel del frågor och synpunkter från gäster, kanske för att många boende i området följer utländsk media på ett annat sätt. Detta var innan Folkhälsomyndigheten hade gått ut med några tydliga rekommendationer och verksamheten flöt på ändå. Vi hade bra tryck under sportlovet och var stundtals överbelastade.

– Brytpunkten var nog efter regeringens och statsministerns första presskonferens i början av mars. Efter den fick vi ett kraftigt bortfall i antal besökare.

– Men vi hade också en period av två veckor med 18 frånvarande från jobbet, vilket är mer än hälften av de anställda. Då fungerade bara verksamheten (som ska vara öppen) för att personal ställde om scheman, bemanningskravet sänktes och att det var så kraftigt bortfall av besökare.

– Sedan ett par veckor har vi vikariestopp, vilket i dagens läge upplevs som okej utifrån ett verksamhets- och personalperspektiv med tanke på den låga besöksfrekvensen, men vi kan ju bara lida med våra kollegor med kanske timanställningen som sin enda inkomstkälla.

– Att förhindra att de anställda får betala för krisen med att fortsatt gå underbemannade och/eller utan chans till att ringa in vikarier vid frånvaro är det viktigaste när vi återkommer till något slags normalläge.

Vilka är nu de viktigaste arbetsmiljöfrågorna?

– Personalen arbetar ju väldigt nära våra besökare, framför allt receptionister och instruktörer. Handsprit är det en stor fråga och efterfrågas stort. I vår lokala samverkansgrupp på förvaltningsnivå lyfte vi från fackligt håll behovet av plexiglas som skydd för framförallt våra receptionister.

– Sen är det väl att hitta en nivå till allt från utbud till öppettider. Viktigast av allt i denna nya tid är att det måste finnas en dialog. Lyssna på medarbetarnas oro och frågor.

Vilken är din uppmaning till fackligt aktiva på andra arbetsplatser?

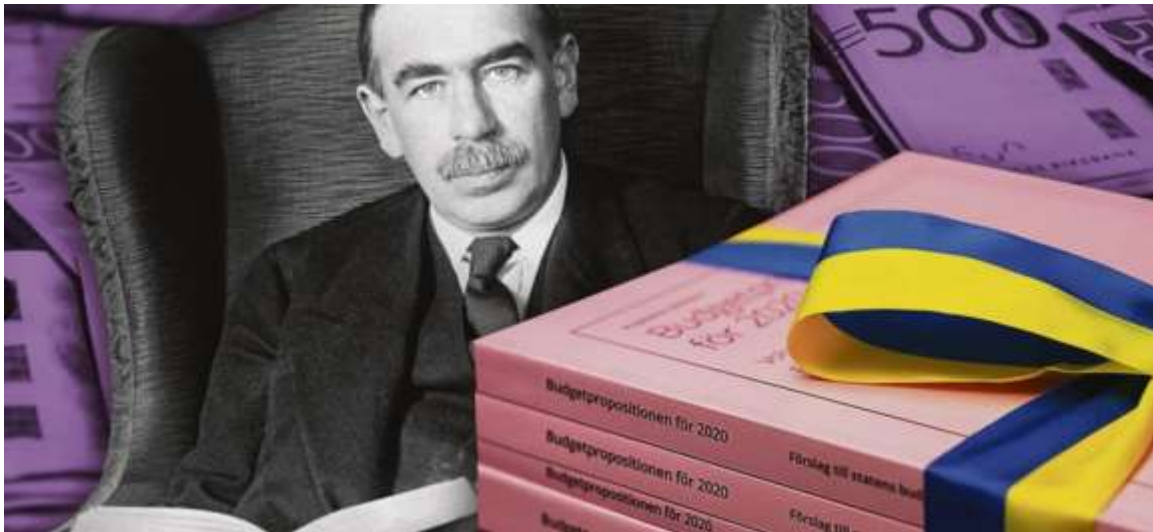
– Varje arbetsplats har självfallet sin särskilda utformning och verksamhet, sina risker och frågor. Men utgångspunkten måste alltid vara arbetarnas säkerhet och hälsa, avslutar Johannes.

Proletären

Snåljäparna har tagit på sig spenderbyxorna

Anders Carlsson

Proletären 22/4 2020

I coronakrisen har alla partier plötsligt spenderbyxorna på. Våras det männe för John Manyard Keynes?

Coronakrisen har utlöst märkliga krumbukter i politiken. Partier som för bara ett år sedan grälade om vem som är bäst skickade att snåla med statens pengar har alla tagit spenderbyxorna på sig. Tonen är vänligare, regeringen får mer ros än ris.

I krisen är det nationellt samförstånd som gäller. Ska man tala om en politisk konflikt, så handlar den nu om vem som är bäst skickad att slösa med statens pengar.

När Magdalena Andersson i vårbudgeten presenterar ett krispaket om historiska 107 miljarder kronor kontrar Ulf Kristersson med att det krävs minst 100 miljarder kronor i månaden(!) under åtminstone april och maj, hela summan öronmärkt för det så kallade näringslivet. ”Men vi är beredda att stötta företagen längre, om det krävs”, deklarerar M-ledaren (*Dagens Industri*, 7 april).

Detta är att slösa i kubik. För Kristersson vill inte bara stötta företag i kris, utan alla företag – detta genom slopade arbetsgivaravgifter. I företag som fortsatt går bra, och de är många, innebär Kristerssons politik skattepengar rakt ner i aktieägarnas fickor.

För att få perspektiv på scenförändringen kan det vara på sin plats att gå ett år tillbaka i tiden. Också då presenterade Magdalena Andersson sin vårbudget, den första efter den skamliga uppgörelsen med L och C.

”Reformutrymmet är obefintligt”, förklarade hon. Med ilskena blickar mot M och KD, som ett halvår tidigare kuppet igenom skattesänkningar om 21 miljarder kronor, mest till de rika. Men utan att låtsas om att hon själv samtidigt tecknat in slopandet av värnskatten, allt till de rika.

I januari 2020 grälades det ännu i svensk politik. Då handlade det om statsbidragen till kommuner och landsting. Magdalena Andersson ville skjuta till ytterligare 5 miljarder kronor, vilket Ulf Kristersson ansåg vara på tok för mycket.

Så sent som vid årsskiftet ansåg Kristersson att 3,5 miljarder om året till den offentliga välfärden var mer än nog. Det är samme Kristerson som tre månader senare vill bistå det privata näringslivet med 100 miljarder kronor i månaden.

I vårbudgeten spenderas som sagt 107 miljarder kronor på krisbekämpning, det mesta i olika former av stöd till företagen (67 miljarder), men en hel del också på trygghet för de arbetslösa (11 miljarder). Budgeten är dock redan spräckt, framförallt genom skenande kostnader för korttidspermitteringar, som det fuskas hejdlöst med.

Företag plockar ut statliga stödpengar och låter sedan sina korttidspermitterade anställda jobba mer än vad avtalen tillåter. Sådan är kapitalismen. För kapitalister är bidragsfusk en affärsidé.

Förstärkningen av A-kassan är bra, om än otillräcklig. Bra är också att statsbidragen till kommuner och regioner höjs från årsskiftets ynka 5 miljarder till 22 miljarder kronor.

Här bör ett observandum göras. De ökade statsbidragens mål är inte att förbättra välfärden, utan att förhindra uppsägningar under den akuta krisen.

Finansdepartementets prognos säger att den växande arbetslösheten i år kommer att ge ett skattebortfall i kommuner och regioner om 17 miljarder kronor. Genom extrapengarna skall välfärdsarbetare inte behöva sälla sig till den arbetslöshetskö som nu växer explosionsartat.

22 miljarder kronor kan synas mycket. Men betänk då att skattekvoten, det så kallade skattestrycket, i Sverige sänkts med 6,7 procentenheter sedan 1990, mest genom skattesänkningar på höga inkomster, kapital, förmögenheter och företagsvinster.

I reda pengar handlar det om 323,8 miljarder kronor. Så mycket mer hade stat, regioner och kommuner disponerat 2018, om skattekvoten varit detsamma som 1990.

Tänk om bara hälften av dessa pengar hade använts till att stärka välfärden. Då hade sjukvården inte varit coronakrisens svaga länk.

22 miljarder till välfärden är småpotatis i en kris där vården fortsatt kämpar för att hålla stånd och där skola och omsorg lider av årtal av personalnedskärningar. 100 miljarder mer per år vore åtminstone en början till upprustning och dessutom en möjlighet till nya jobb för de som nu kastas ut ur den privata sektorn.

Vi är för en expansiv politik i krisen. Men fördelningen av de statliga stödmiljarderna är absurd. Att vräka pengar över alla företag är att elda för kråkorna. Att öka bidragen till kommuner och regioner säkrar både jobb och välfärd.

Den plötsliga scenförändringen, där förra årets budgetslavar nu i korus ropar på statliga stödpaket och statliga ingripanden i ekonomin, har lett till spekulationer om detta måhända utgör ett paradigmskifte. Våras det måhända för John Maynard Keynes och hans reglerade, mer mänskliga kapitalism, som det socialdemokratiska nätmagasinet Arena hoppas på?

Man skall inte sia, särskilt inte om framtiden. Men de senaste 30 årens erfarenheter ger inget stöd för hoppet om ett paradigmskifte.

I varje kris som drabbat kapitalismen under nyliberalismens regim har staten fått rycka ut som städgumma och lika alltid har notan sedan skrivits ut på arbetare och vanligt folk, framförallt genom nedskärningar i välfärden. Så gick det till under den svenska finanskrisen 1991, under IT-kraschen 1999 och under den globala finanskrisen 2008.

Staten är ingen neutral aktör som tillvaratar hela samhällets intressen, utan först och främst ett verktyg för storföretagen och deras ägare. Detta är övertydligt också i coronakrisen.

Ändå finns det kanske ett litet hopp i det som nu sker. För sällan har kapitalismens otillräcklighet varit mer tydlig än i coronakrisen. I denna kris dör människor i onödan på grund av en kapitalistisk politik som systematiskt skurit ner i välfärden, som betraktar inhemsk produktion av livsnödvändiga läkemedel och skyddsutrustning som olönsam och som inte anser sig ha råd att hålla landet med tillräckliga beredskapslager.

Om tillräckligt många inser att den nuvarande kapitalistiska ordningen är ohållbar, att den vid minsta rubbning hotar människors liv och trygghet, kan den insikten öppna för en förändring. En bra början är då att ge spridning åt [Kommunistiska Partiets arbetarprogram](#) för att möta coronakrisen.

Höga dödstal i privatiserad äldreomsorg

Alexandra Nylund

Proletären 24/4 2020

Var fjärde arbetare i den kommunala äldreomsorgen har visstidsanställning och i den privata sektorn är det ännu fler. Nu lyfts arbetsförhållanden och privatiseringar inom äldreomsorgen fram som en orsak till den höga dödligheten i coronaviruset på svenska äldreboenden.

Otrygga anställningar och privatiseringar kan vara orsaken till den höga dödligheten inom den svenska äldreomsorgen. Ny statistik över visstidsanställningar, som Sveriges kommuner och regioner (SKR) presenterar, visar att var fjärde kommunanställd inom omsorgen av äldre eller funktionsnedsatta var visstidsanställd i november förra året, var femte var timanställd.

I många kommuner är siffrorna betydligt högre än så. I 30 av Sveriges 290 kommuner var över 30 procent visstidsanställda i november 2019. Danderyds kommun toppar listan med 43 procent visstidsanställda och 39 procent timanställda. Längst ner på listan finns Karlskrona på 7,4 procent.

Under coronakrisen har smittspridningen inom äldreomsorgen bidragit till betydligt fler döda än i våra grannländer. Statsepidemiolog Anders Tegnell lyfter anställningarna inom äldreomsorgen som en av orsakerna till smittspridningen och antalet döda.

– Jag får massor med mejl varje dag från människor som jobbar på äldreboenden, som pekar på de grundläggande problem man har där. Med väldigt mycket personal som går fram och tillbaks, personal med väldigt oklara anställningsförhållanden och inte alltid speciellt välutvecklade rutiner, berättade Anders Tegnell i SVT Aktuellt förra veckan.

Hittills har smittspridningen varit störst i Stockholm. Det är också där vi hittar kommunerna med flest tillfälligt anställda inom äldreården.

Av de tio kommuner med störst andel timanställningar ligger nio i Stockholms län. I samma län tillhandhåller privata utförare mer än hälften av platserna inom äldreården, vilket är mer än det dubbla sett till rikssnittet. Andelen anställda på timmar och visstid är ännu högre inom den privata omsorgen.

Tine Rostgaard, professor på institutionen för socialt arbete vid Stockholms universitet, har studerat skillnaden mellan äldreboenden i de nordiska länderna och kommit fram till att en bidragande orsak till att smittspridningen har varit större i Sverige, jämfört med Danmark och Norge, kan vara privatiseringen av äldreomsorgen.

– Det är än så länge bara en hypotes men Sverige har betydligt högre andel äldreomsorg i privat regi än grannländerna. I Norge till exempel drivs 10 procent av äldreomsorgen i privat regi, jämfört med 21 procent i Sverige, berättar Tine Rostgaard för Proletären.

Enligt Tine Rostgaard finns flera skillnader mellan offentlig och privat omsorg som kan spela in.

– **I den privata sektorn** har personalen ofta lägre utbildningsnivå, det är färre personal per omsorgstagare och större institutioner än i den offentliga sektorn.

– I Danmark till exempel kan man se att i den privata äldreomsorgen är ensamarbete och flexibilitet vanligt, vilket kan bidra till brist på ledning och att information eller skyddsutrustning inte når fram. Det är vanligare med lösa anställningsformer vilket också spelar en stor roll, menar Tine Rostgaard.

Enligt Ann Georgsson, nationell ombudsman på fackförbundet Kommunal, sätter corona-krisen fingret på problemen med bemanningen inom äldreården.

– Sättet man har bemannat äldreomsorgen bygger på att man har väldigt många visstidsanställningar. Det påverkar jättemycket, både utifrån kontinuiteten och att begränsa antalet anställda hos respektive vårdtagare, säger Ann Georgsson till tidningen Arbetet.

Ann Georgsson menar att timanställda är väldigt utsatta och sällan har möjlighet att ställa krav på sin arbetsmiljö.

– Många vet inte om de har en inkomst från en månad till en annan. Man får också tystare arbetskraft med otrygga anställningar och minskar därför möjligheten till inflytande och påverkan. Vi har hört exempel på personer som fått gå till jobbet trots att de visar symptom, för att kunna bära verksamheten.

Revolution

Coronaviruset var väntat i USA

Tom Skoog

Revolution 14/4 2020

År 2017 beskrev Pentagon i en rapport att det största möjliga hotet för amerikansk sjukvård var utbrottet av ett virus som tillförde andningssvårigheter, eller ett influensavirus av något slag.

I denna rapport framfördes det att USAs nödlager var extremt underförsörjt när det gäller ventilatorer och skyddsutrustning som ansiktsmasker och handskar, samt att antalet vårdbäddar i landet omöjligt kunde räcka om ett sådant virus bröt ut. Rapporten refererade till en tidigare rekommendation från 2012 att förbereda landet på ett möjligt coronavirusutbrott efter

att ett liknande virus brutit ut i Mellanöstern. Den varnade även för att den tillgängliga globala arbetskraften skulle sjunka, och att länder skulle tvingas till att konkurrera om vaccin och medicinsk utrustning om inga förberedelser togs.

Nu, år 2020, hävdar USAs president Donald Trump att coronavirusets utbrott varit något helt oförutsägbart, att landet omöjligen kunde ha varit förberedd på detta och att inga varnings-tecken existerade för vilka effekter ett sådant utbrott skulle få. Nu har även USAs militär, som hade den främsta tillgången till Pentagons rekommendationer och varningar, infört en policy av att inte rapportera sjuka då det skulle kunna ”utse en nationell säkerhetsrisk”, vilket endast talar för hur vidsträckt denna sjukdom blivit och hur dåligt den hanterats.

Just att den tillgängliga arbetskraften sjunkit har vi kunnat se på den enorma börskraschen som skett. Ett flertal senatorer använde deras förkunskap, som uppenbarligen inte var helt frånvarande, till att sälja enorma andelar aktier och ta ut miljoner av dollar ur marknaden innan de gick ut med situationens allvar till allmänheten. Om de hade implementerat åtgärder för snabbt skulle det ju skadat förtroendet i marknaden och gett arbetare en möjlighet att reagera på aktiefallet. Det hade lett till enorma förluster för borgare och finanshandlare. Allmänhetens bästa och härskarklassens intressen stod ännu en gång i motsats, och följderna blev som vanligt att vanliga arbetare fick ta smällen i form av förlorade besparingar och pensioner medans borgarna säkerställde sig själva.

USA: Arbetare kämpar tillbaka i klasskriget mot corona

Tom Trotter (IMT USA)

Revolution 14/4 2020

En rad vilda strejker visar att arbetarklassen inte bara passivt kommer att se på när deras liv offras på profitens altare. Tom Trotter från Socialist Revolution (IMT i USA) skriver här om en revolutionär väg för den amerikanska arbetarrörelsen, vilket är extremt relevant även för Sverige.

Borgarklassens största bekymmer har ända sedan coronapandemin började varit att skydda sina egna profiter. Kapitalisterna ackumulerar sina rikedomar – hyra, ränta och profit – genom exploatering av arbetarklassen. Verkligt värde skapas av mänskligt arbete som förvandlar världens naturresurser till produkter och tjänster som sedan säljs som varor på marknaden. Arbetare skapar mer värde än vad de får betalt för, och detta mervärde går till borgarklassen. Om arbetarna inte dyker upp till jobbet så kan man inte göra profit på dem.

Pandemin har lett till problem för kapitalistklassen. De är oförmögna att fatta beslut. Det bästa sättet att stoppa spridningen av covid-19 är att hålla folk hemma, vilket skulle innebära en massiv minskning av varuutbyte på marknaden. Men vad skulle kapitalismen vara utan en marknad? Å andra sidan leder den fortsatta spridningen av viruset till en massiv hälsokris som inte bara orsakar ekonomiska bekymmer utan kan ge upphov till omvälvande sociala och politiska rörelser som hotar hela systemets existens.

Arbetare svarar med vilda strejker

Samtidigt som de rika och mäktiga skyndar sig för att skydda sina familjer och vänner fortsätter de hålla produktionen igång för att inte förlora några profiter. Många arbetare är arga på denna situation och har en annan plan. Vilda strejker har brutit ut i Italien, Spanien, Österrike, Portugal och även i USA. En strejk kallas ”vild” när den inte leds av det officiella fackförbundet. Den bryter ut när en grupp arbetare, utsedda av arbetarna själva, tar ledningen och uppmanar till en omedelbar arbetsnedläggelse – och får starkt stöd för detta.

I Italien har kapitalisterna uppmanat folk att stanna hemma i sitt privatliv men de ska ändå fortsätta gå till jobbet för att hålla fabrikena, teletjänstcentralerna och kontoren igång. Det har aldrig funnits någon verklig tanke på arbetarnas hälsa och välbefinnande.

De vilda strejkerna startade i norra Italien runt den 11 mars. Även om fackföreningsledarna skrev avtal med kapitalisterna för att hålla igång arbetsplatserna så var det inget som arbetarna höll med om. Det var i denna situation som de italienska marxisterna bildade kampanjen ”Arbetare är inte kanonmat!”. Kampanjen fick mycket stöd från skyddsombud och fackföreningsaktivister. En hel serie med strejker planerades – nu var det arbetarna som hade initiativet! De mer vänsterlutande delarna av fackens ledning drogs med av arbetarna och uppmanade till en generalstrejk i industrin i Lombardiet, som genomfördes med 90 procents uppslutning.

Även i Spanien har det genomförts en rad strejker. Byggarbetare, arbetare på Mercedes bilfabrik, på däckfabriker och anställda hos Amazon har gått ut i kamp. Arbetare på ett call center i Portugal kallade till strejk 24 mars. I den österrikiska staden Linz har metallarbetarna strejkat samtidigt som högerregeringen försöker att förbjuda stora folksamlingar. Förutsägbart nog förbjuder de inte att grupper av arbetare producerar vinster i fabriken – men om arbetarna går ut i strejk anses det illegalt!

Det har varit vilda strejker även i USA. Det finns två parallella trender bland de amerikanska arbetarna. Där det finns fackföreningar hotar arbetarna med, och har i vissa fall genomfört, vilda strejker. De tar ledningen när de traditionella fackledarna går hand i hand med kapitalisterna.

På arbetsplatser utan fackföreningar, vilket omfattar 94 procent av arbetskraften i den privata sektorn, finns det en växande önskan att organisera sig tillsammans och nybildade kommittéer börjar få inflytande. Ett exempel på detta är framgångarna som Communications Workers of America nått i sina försök att organisera flygvärdar hos Delta. Det har också gjorts stora ansträngningar att organisera arbetare på mataffärer som inte är anslutna till något fackförbund såsom Trader Joe's, som ägs av ett multinationellt företag baserat i Tyskland.

Även om kapitalisterna har försökt hålla igång produktionen med hjälp av fackföreningsbyråkratin har gräsrotterna i United Auto Workers tvingat General Motors, Ford och Fiat-Chrysler att stoppa produktionen. Även på Honda där det saknas organisering har produktionen stoppats samtidigt som arbetarna fått ut sin fulla lön. I Detroit tvingade bussförare ledningen att göra ändringar för att de skulle kunna arbeta säkert genom att hota om strejk. Arbetarna vägrade arbeta om inte deras säkerhetskrav accepterades. De har också slutat ta betalt av passagerarna under krisen då de nu går på och av genom bakdörrarna för att minimera interaktionen med förarna.

I New York City är de kommunala skolorna stängda från den 15 mars till åtminstone 20 april, men detta skedde enbart efter att borgmästaren de Blasio tvingades agera när lärarna hotade med en massjukskrivning. Detta initiativ leddes av oppositionen MORE inom lärarfacket.

I ett av Amazons lager i Queens, New York, försökte ledningen få arbetarna att komma till jobbet 10:15 den 19 mars efter att arbetsplatsen haft ett bekräftat fall av covid-19. Fackkommittén Amazonians United NYC stängde ner lagret den dagen. I Pittsburgh har städare vägrat att arbeta utan rätt skyddsutrustning efter att en anställd och hans fru testats positivt för viruset.

På Staten Island i New York, tågade arbetarna ut i protest mot att Amazons lager hölls öppet trots att flera av medarbetarna smittats av covid-19. En liknande protest genomfördes mot osäkra arbetsvillkor i Greeley, Colorado. 1000 personer, varav en majoritet invandrare,

stoppade produktionen efter att flera arbetare testat positivt för coronaviruset. Dominos och andra pizzerior har också stängts ner av arbetare i en kamp för säkerhetsåtgärder.

Fackföreningsbyråkratins kris

”Om måndagsmorgonen [den 9 mars 2020 när börsen föll med 7%] säger oss något så är det att vi behöver ett ledarskap nu därför att rädsla är smittsamt och det är svårt att stoppa.”

Ovanstående uttalande publicerades den 10 mars på AFL-CIO:s webbplats, den största fackliga organisationen i USA. Vi håller helt med dem om att det behövs ledarskap. Men det är AFL-CIO som är ledande för den organiserade arbetarklassen i USA, och vi måste fråga oss om organisationens ledare verkligen lever upp till ansvaret. Vad har deras roll varit? Trotskij sade en gång att ett trasigt paraply är särskilt värdelöst precis när det regnar, och i detta avseende liknar AFL-CIO:s ledarskap just ett trasigt paraply.

Ordföranden för AFL-CIO, Richard Trumka, och de andra fackföreningsledarna anser att om det går bra för cheferna så går det bra för arbetarna. De gillar att samarbeta med politikerna i Washington och påstår att detta leder till förbättringar för arbetarna. Detta är klassarbete, idén att om arbetare och kapitalister ska jobba tillsammans så blir det bättre för alla. I det kapitalistiska systemet är detta en omöjlighet, eftersom systemet bygger på klassmotsättningar och kamp. Klasserna har helt oförenliga intressen. Kapitalisterna gör mer profit desto hårdare de exploaterar arbetarna – och de får aldrig nog med profiter.

Vissa kanske vänder sig emot detta och påstår att marxismen är dogmatisk, men vi uppmanar dessa personer att titta på fakta. I perioden innan den nuvarande krisen var det Trumkas idéer som dominerade inom arbetarrörelsen och inte marxismens idéer om kamp och självständighet som klass. Var har Trumkas idéer lett oss? Har det verkligen blivit bättre för arbetarklassen?

Lönernas andel av BNP har gått ner med 6,7 procent sedan mitten av 1980-talet. De senaste trettio åren har den översta procenten av befolkningen ökat sina rikedomar med 21.000 miljarder dollar samtidigt som den fattigare halvan av befolkningen förlorat 900 miljarder. Samtidigt har andelen arbetare som är organiserade i facken minskat från 20,1 procent 1983 till 10,3 procent 2019 – en halvering. Dessa siffror visar att klassarbete som strategi varit ett misslyckande.

Covid-19 har lett till en kris som gjort detta till en fråga på liv och död. Och vad förespråkade Trumka i början av krisen? Mobiliserade han arbetarna till strejk när arbetsgivarna riskerade deras hälsa och säkerhet? Nej, däremot uppmanade han medlemmarna att ringa till sin kongressledamot för att stödja ett förslag som ska stärka USA:s arbetsmiljöverk OSHA. I en situation där de flesta amerikaner inte har något som helst förtroende för kongressen litar alltså AFL-CIO:s ledning på att arbetsmiljöverket ska kunna erbjuda någon verklig hjälp till arbetande människor!

Det är alldeles för lite och för sent för arbetare att vänta tills OSHA hinner arrangera en inspektion av arbetsplatsen. Hur lång tid kommer det att ta för kongressen och den federala byråkratien att vidta åtgärder för att skydda arbetare? Hur många kommer att bli sjuka och dö medan vi väntar? Arbetare behöver förändring nu och de vilda strejkerna visar vägen framåt!

Arbetarrörelsen behöver ett program för klasskamp

Marxister utgår från att arbetarklassen bara kan lita på sig själv, sina egna styrkor och sina egna organisationer. Vi litar inte på kapitalisterna, deras politiker eller deras partier. Det pågår ett klasskrig och arbetarna behöver kämpa tillbaka – de behöver generaler som inte ger upp innan striden ens börjat.

Vi vet att arbetarklassen skapar allt som gör att samhället fortsätter snurra och de utgör den överväldigande majoriteten av alla i samhället och detta ger dem styrkan att ta makten. Vi vet också att arbetarna behöver bygga ett ledarskap som är säkra i sin vetskap om att de kan ta ledningen i den rådande situationen och i samhället för att vinna i kriget gentemot kapitalisterna.

Dessa vilda strejker är en steg i rätt riktning. Arbetarna enar sig och använder den styrka de har – styrkan i att kontrollera arbetet. För att vara effektiva måste dessa kamper utökas och koordineras. I vårt program för kampen mot covid-19 och den ekonomiska krisen uppmanar vi till skapande av kommittéer för arbetares hälsa och säkerhet i alla fabriker och arbetsplatser för att ha översikt över situationen och införa de nödvändiga förändringarna.

På varje arbetsplats måste arbetarna rösta fram dessa kommittéer och de bör representera alla avdelningar, jobbtitlar och skift. Dessa kommittéer ska koordinera arbetet inte bara på lokal nivå utan med alla i liknande industrier. Vi definierar hälsa och säkerhet i bredast möjliga bemärkelse, vilket inkluderar hälsa och säkerhet på jobbet, i hemmet och däremellan samt också frågor som rör lön och förmåner.

Kommittéerna som finns för US Postal Service workers, UPS och FedEx borde sträcka ut en hand till de som arbetar med leveranser för Amazon. Denna enhet av organiserade arbetare som går över företags- och fackföreningsgränser når även ut till de tidigare oorganiserade och kan vara början på en verklig kampanj för att stärka arbetarrörelsen. Ju större enhet mellan alla arbetare, såväl de organiserade som de oorganiserade och de som arbetar i den så kallade gigeconomien, desto starkare blir arbetarklassen och dess möjlighet att få igenom sin kollektiva vilja.

Det finns redan kampanjer för att organisera flygvärdar som arbetar för Delta Air Lines liksom arbetare i mataffärer som Whole Foods/Amazon och Trader Joe's. Arbetsplatskommittéer kan vara början på en kampanj som verkligen kan skapa en hög organiseringsgrad på dessa platser. Oavsett var dessa kommittéer bildas kommer de att kunna vinna så länge som de har stöd av en majoritet av arbetarna.

Det är inte valen till klassamarbetsorganet National Labor Relations Board som fått kapitalisterna att sätta morgonkaffet i halsen, utan arbetarnas styrka att kunna stänga ner en arbetsplats tills dess att våra krav accepteras. I dagsläget är det uppenbart att en övervägande del av arbetarna stöttar kraven och är beredda att göra uppoffringar för att få igenom dem. När många arbetare stannar hemma får de som måste vara kvar på jobbet en större relativ tyngd, speciellt om de når ut till andra arbetare för solidaritetsaktioner. Exempelvis skulle arbetarna på Trader Joe's kunna be om stöd från mataffärer med facklig organisering. Arbetare på Von's och andra stora kedjor skulle vara i en bättre position om Whole Foods, Trader Joe's och Amazon var organiserade.

Oavsett när dessa kommittéer uppstår måste de organisera sig på både lokal och regional nivå och i förlängningen på en nationell nivå. Vi måste dock vara medvetna om att den amerikanska borgarklassen är en beslutsam fiende. Det är inte en fiende som är lätt att besegra. För att klara det behövs ett ledarskap som kan visa handlingskraftighet och långsiktighet och det ledarskapet finns inte ännu. Denna viktiga uppgift ligger framför oss – byggandet av det revolutionära ledarskapet.

Att organisera och leda arbetarklassen till seger är en komplicerad uppgift. Det är därför avgörande att bygga ett ledarskap i god tid i form av en organisation som består av hängivna, revolutionära arbetare. Tider som dessa kan skynda på byggandet av en sådan organisation. Detta kan möjliggöra för arbetarna att bygga upp en styrka som kan organisera både de som

nu är oorganiserade och kämpa för att ta tillbaka facken från misslyckade ledare och ersätta dessa med klasskämpar.

Trotskyj förklarade att i denna period av imperialistisk degenerering måste fackföreningarna ”antingen tjäna som den imperialistiska kapitalismens sekundära instrument för att underkiva och disciplinera arbetarna och förhindra revolutionen, eller också kommer de tvärtom att bli verktyg för proletariatets revolutionära rörelse”. Det är det senare vi behöver, och vi har ingen tid att förlora.

Rädda storföretagen?

Kongressen röstade precis igenom ett så kallat nödprogram vilket innebar att ge pengar till stora företag som drabbats av krisen såsom flygbolagen. Det är förståeligt att de som arbetar inom exempelvis flygbranschen är oroliga för att förlora sina jobb, pensioner och hälsoförsäkringar.

Vi kan förstå att många arbetare gärna ser att staten stöttar företagen i dagens situation. Det är därför fackledare som Sara Nelson i Communications Workers of America-Flight attendants union har lobbat i Demokraterna för det här lagförslaget. Men vi anser att Sara Nelson begår ett stort misstag.

Vi är helt överens om att jobb, löner, pensioner och förmåner måste skyddas, men det finns mer effektiva och hållbara sätt att göra det på. Varför skulle flygbolagsägarna, vd:arna och kapitalisterna som skor sig på sina anställdas obetalda arbete när ekonomin går bra nu plötsligt räddas med arbetarnas skattepengar så fort tiderna blivit sämre?

Nelson och resten av fackledningen borde kräva omedelbar nationalisering och att alla flygbolag ställs under arbetarnas demokratiska kontroll för att skydda jobb, löner, pensioner och tillgången till sjukvård. Istället för att försöka rädda de rika ägarna och förhandla med senatoren Schumer och talmannen Pelosi, borde hon förklara för sina medlemmar och den bredare arbetarrörelsen att dessa intriger bara gynnar kapitalisterna och är ytterligare ett sätt att göra de rika rikare.

Om hon gjorde detta skulle det inte bara avslöja kongressen och de båda politiska partierna, det skulle kunna vara början på en rörelse för verklig förändring. En bieffekt av att tydligt visa på den smutsiga kohandel som pågår i kongressen är att det kan skapas en press för omedelbara reformer. Under pressen från arbetarrörelsen skulle Trump och kongressen ha mindre utrymme att röra sig i. Arbetarrörelsens ledare har dock gjort motsatsen – istället för att förklara situationen har de skapat djupare illusioner, framförallt illusioner i Demokraterna.

Arbetarrörelsens ledarskap måste bryta med iden om ”nationell enhet”. Det här är amerikanska arbetare och amerikanska kapitalister och deras intressen är fundamentalt motsatta. ”Nationell enhet” betyder alltid att det är de rikas intressen som sätts först på bekostnad av majoritetens.

Arbetarklassen behöver verklig politisk förändring

Rapporter visar att en tredjedel av invånarna i New York City förlorat sina jobb. Mer än 40.000 anställda inom hotell och restaurangbranschen, organiserade i UNITE HERE, har blivit arbetslösa bara på Manhattan. Nationellt har arbetslösheten ökat med 10 miljoner på bara två veckor! Denna siffra inkluderar inte heller den hundratusentals som är egenanställda, papperslösa eller jobbar i gigeconomien.

Miljoner arbetare förstår nödvändigheten av klassenhet mot kapitalisterna. Så varför går vi då och röstar för kapitalister på valdagen? Varken Trump eller Biden, republikanerna eller demokraterna kan representera arbetande människors intressen. Det har aldrig funnits en

bättre tid för arbetarrörelsen att som svar på det folkliga hatet mot de båda partierna föra fram sina egna kandidater i valet.

Arbetarrörelsen borde genomföra en verklig ansträngning för att kampanja för självständiga kandidater med riktiga arbetare som lovar att bara acceptera en vanlig arbetarlön om de väljs. De borde agitera för ett program som det vi för fram för att bekämpa covid-19 och den ekonomiska krisen.

Vi vet att arbetarrörelsens ledarskap inte är beredda att göra något av detta. De rör sig inte i den riktningen överhuvudtaget. De vilda strejkerna visar däremot att arbetarna inte tänker sitta och vänta på att deras ledare ska agera. De försöker hitta en väg framåt och beredda att gå ut i kamp. Detta är en möjlighet vi inte får missa!

Det finns inga genvägar. Vi stöttar alla kamputbrott och kämpar med arbetarna i dessa strider men vi måste också föra fram våra egna förslag och vårt eget program. Vi måste förklara att vi behöver bli fler som bygger arbetarklassens nya ledarskap. Denna uppgift blir alltmer akut och vi kan ta stora steg framåt i den rådande situationen.

Vi förkastar sekternas försök att framställa sig som större än de är. De tar initiativ som de inte kan genomföra och som inte leder till något förutom demoralisering i de egna leden. IMT fortsätter däremot att växa och slår rot på arbetsplatser och i fackföreningar runt om i hela landet. Vi kommer att ha möjlighet att ta ledningen i kamputbrott i en snar framtid. [Det finns ingen bättre tid att hjälpa oss bygga än nu!](#)

Original: [Workers Fight Back in the Class War Against COVID-19](#)

Ett socialistiskt program mot Coronapandemin

Red

Revolution 24/4 2020

Vi uppmanar arbetarrörelsen att sluta upp bakom dessa krav för att bekämpa coronapandemin.

- Ett totalstopp för nedskärningar, varsel och privatiseringar inom hela välfärden.
- Flerdubbla antalet vårdplatser och intensivvårdsplatser. Locka tillbaka vårdarbetare till yrket genom kraftiga permanenta lönehöjningar. Rekvirera nödvändiga byggnader för att inrätta nya sjukhus.
- Förstatliga Apoteket och försörjningen av sjukvårdsmaterial samt läkemedelsföretag för att trygga tillgången. Förstatliga alla privata vårdföretag för att kunna använda och koordinera alla resurser för samhällets bästa.
- Inför snabbutbildningar och garanterad fast heltidsanställning till alla som vill bidra i vården. Ta omedelbart tillbaka alla nedskärningar som gjorts på administrativ personal, vaktmästare, städare och så vidare för att ge vårdpersonalen möjlighet att fokusera på patienterna.
- Nationalisera industrier för produktion av medicinsk utrustning och utrustning för att skydda arbetare mot smittan. Upprätta arbetsplatskommittéer i vården, på universitet och i industrier som kan samordna och gemensamt kartlägga vilka behov som finns och vad som ska produceras.

- Matdistribution måste organiseras till alla de som inte kan ta sig till en mataffär eller som inte har råd att köpa mat. Förbud mot spekulativa prishöjningar (priskontroller) måste införas på alla basvaror, medicinsk utrustning, läkemedel och så vidare.
- Förbjud varsel och lönesänkningar med anledning av krisen. Alla permitteringar ska betalas av storföretagen själva, inte av staten. De företag som hävdar att de inte har råd – låt dem öppna sin bokföring för granskning av valda arbetarkommittéer. Om de inte har råd bör de förstatligas för att trygga arbetarnas försörjning. Konkurshotade företag ska förstatligas – inte läggas ned.
- Stäng alla icke-samhällsnödvändiga arbetsplatser för att minska smittspridningen och låt alla arbetare stanna hemma med full lön som betalas av företagen – inte av staten. Låt arbetarna och fackföreningarna bestämma vilka verksamheter som är samhällsnödvändiga och vilka som ska stänga under pandemin. I de företag som inte kan stängas ned ska arbetarna och facket ta kontroll över produktionen, bestämma arbetstider, vilka som ska anställas och alla nödvändiga åtgärder som behövs för att minska risken för smittspridning.
- Om chefer vägrar stänga ner icke-samhällsnödvändig produktion eller kräver att arbetare ska komma in och arbeta trots att de kan arbeta hemifrån bör facken organisera strejker för att stänga ner arbetsplatsen.
- Förbjud vräkningar och inför hyresstopp för de som nu ställs utan inkomst, och skriv av en del av lånet för de som inte längre kan amortera. Expropriera alla bostäder som står tomma för att inkvartera hemlösa. Nationalisera de bostadsbolag som vägrar.
- Garantera inkomsten till de som har timanställningar och andra otrygga anställningar, vilket ska bekostas av arbetsgivaren.
- Gör det möjligt för alla att söka a-kassa och höj ersättningen vid sjukdom och arbetslöshet till 100 procent. Ingen ska utförsäkras – alla sjuka ska få sjukersättning.
- Inga krisavtal ska skrivas mellan fackens ledning och arbetsgivarna över huvudet på medlemmarna. Återinför medlemsdemokratin inom fackföreningsrörelsen. Alla avtal måste antas av medlemsomröstningar. Inga avtal får godkännas bara av ledningen!
- Detta program ska inte finansieras genom statliga lån, som i sista hand bara kommer att betalas av arbetare genom nedskärningar. Förstatliga i stället bankerna för att betala för de nödvändiga investeringarna och åtgärderna. Därigenom kan man också stötta småföretag för att trygga jobb. Alla förstatliganden av banker och storföretag ska genomföras utan kompensation till tidigare ägare.

För en stridbar arbetarrörelse – för att rädda liv

Red

Revolution 24/4 2020

Sverige har dubbelt så många coronadödsfall per tusen invånare som Danmark, fyra gånger fler än Norge – och tio gånger fler än Finland. Det råder akut brist på skyddsutrustning. Samtidigt är den svenska staten nästan världsunik i sin vägran att vidta seriösa åtgärder för att begränsa virusets spridning.

”Det är som en mardrömsvärld. Vi räcker inte till hur vi än sliter och har inte en chans att upprätthålla en anständig vård”, förklarar intensivvårdssjuksköterskan Anna Helmersson på Karolinska sjukhuset för TT den 12 april. Självräknar hon med att bli smittad.

Avregleringar, privatiseringar och nedskärningar har förstört de förberedelser Sverige tidigare haft för denna typ av katastrofer. I stället för att kräva att den svenska industrin ställer om för att producera skyddsutrustning, medicinsk utrustning och mediciner, hade regeringen redan 28 mars utlovat gåvor på totalt 635 miljarder kronor till företagen – utan motprestation. Valfärden får dela på totalt 23 miljarder kronor, som i praktiken kommer att ätas upp av minskade skatteintäkter och tidigare underskott.

I motsats till alla vackra tal om ”hjältarna” i sjukvården, visar detta regeringens verkliga prioriteringar. Lars Ahnland, doktor i ekonomisk historia, beräknar att regionerna, som bland annat ansvarar för sjukvården, får ungefär en procent av vad företagen får. Storföretagens vinster är alltså viktigare än människors liv – hundra gånger viktigare.

LO-ledningens linje hittills sammanfattades bäst av Karl-Petter Thorwaldsson själv, i en kommentar på regeringens förslag för att stötta de tiotusentals som förlorat jobbet: ”I dag är det ingenting som saknas. De svenska parterna har levererat.”

Inte ingenting saknas – förutom försörjning för de tusentals arbetare som levt på timanställningar, bemanningsanställningar, eller andra osäkra jobb och inte haft lyxen att kunna vara med i a-kassan i mer än tre månader innan krisen. Ingenting saknas – förutom pengar till hyra, mat och räkningar.

I vård och omsorg saknas inget – förutom skyddsutrustning, som regeringen och myndigheterna över två månader efter att karantänen infördes i Kina fortfarande inte fått fram. Fackförbundens skyddsombud är däremot betydligt mer stridbara än LO-ledningen, och många har tagit strid för skydds- åtgärder och utrustning i bland annat hemtjänsten, äldre- vården och kollektivtrafiken. Men utan en nationell plan för att ställa om samhällets resurser till att hjälpa vården, riskerar detta att bli en droppe i havet.

Med modern teknik finns maskiner som snart kan köra bil bättre än människor. Men vi kan inte producera tillräckligt med handsprit, munskydd och visir för arbetarna i sjukvården – och ännu mindre till de i kassan på Ica. Inom hemtjänsten har fyra av tio arbetat utan någon som helst skyddsutrustning, enligt Kommunal. Detta är den fria marknadens beryktade ”effektivitet” – samtidigt som den kräver tusentals miljarder dollar i stöd till storföretagen världen över för att inte kollapsa.

Socialdemokraterna står i ledningen för åtgärderna för att rädda den svenska kapitalismen. Men till skillnad från Socialdemokratin står Vänsterpartiet fortfarande för socialism, åtminstone på pappret. Nu är det hög tid att föra fram ett genuint socialistiskt program för att ställa om samhället för att rädda liv – både omedelbart och när de ekonomiska följderna slår till med full kraft (*se ovan*).

I stället för att ta strid för socialistisk politik har Vänsterpartiet ställt sig bakom regeringens krispaket. Man förespråkar 25 miljarder kronor till valfärden, vilket inte är särskilt mycket mer än regeringen. Man vill avsätta en halv miljard i statligt stöd till företag som vill producera skyddsutrustning – en i bästa fall långsamt verkande bonus till storföretag, i ett läge där behovet är akut! Partiet har en rad förslag på reformer som kanske skulle göra krisens effekter lite mindre kännbara för vissa arbetare, men inte förhindra att tusentals dör och att många fler kastas ut i fattigdom.

Livet under kapitalismen håller på att utvecklas till en verklig mardröm för många. Vi har inte längre tid med önsketänkande om att lappa ihop kapitalismen. Det krävs revolutionärt socialistiska åtgärder för att lösa samhällets problem.